

20. Dvacet

Zabloudil jsem do sekce dámských hygienických vložek.

Sakra, jak to? Myslel jsem, že cesta ke kase vede podél příklepových vrtaček, skrz dudlíky a pak u avokád prudce doprava. Přitom už počtvrté mímám krabici neustále týchž tampónů, které se vám dokonale přizpůsobí, a zvuky markování jsem nezaslechl ani z dálky.

Přece se nebudu ptát na cestu v hypermarketu. Jsem snad normální.

Nenápadně jsem se pověsil na vetchého starce v šustákové bundě, který vypadal, že toho ve vozíku zas tolik neutlačí, takže by měl brzy vyrazit směrem k odbavení.

Bylo 28. března.

Když jsem byl malý, rodiče mě v tento den pokaždé narvali do svátečních punčocháčů, vetkli mi do ruky čtvrtku A4 s číslicí prozrazující mé aktuální stáří a postavili mě spolu s dortem k živému plotu, aby mě pak zvěčnili ruským fotoaparátem.

Ha, avokádo! Pánbůh zaplať. Přihořívá.

Když můj věk dosáhl dvojciferné hodnoty, jejich nadšení z ratolestí opadlo a od té doby narozeniny nijak výrazněji neslavím. Nemrzí mě to. Nevidím v nich důvod k žádnému bujarému veselí. Možná dokud jste dítě a dokud přibývající roky vedou k vašemu sexuálnímu zrání, v různých partiích nabýváte na rozměrech a chlupatíte. Pak, když jste dostatečně rozměrní a chlupatí, už se můžete těšit jen na scvrkávání a pelichání. Narozeniny jsou zkrátka veselejší při čekání na první poluci než na první endoprotézu.

Mně dnes bylo dvacet.

Před dvěma desetiletími jsem energicky rozrazil stydké pysky svou měkkou, žilnatou hlavou a někdo, koho jsem pak už nikdy neviděl, mě chytil za nohy a prvním z mnoha výprasků donutil mé plíce k nadechnutí.

Tytěž plíce se od té chvíle nadechly a vydechly nesčetněkrát a tytéž nohy teď podupávaly ve frontě u pokladny.

Přece jen bych byl trochu divnej, kdybych takové životní jubileum, jakým dvacetiny bezesporu jsou, neoslavil alespoň symbolicky. Proto jsem také vyrazil do obchodního domu a nyní pokládal na běžící pás propriety na ceremonii: sadu dortových svíček, zapalovač a koblih. Víc se rozšoupnout nemůžu, jestli chci, aby mi příští týden vyzbyly finance na vlak domů. Bude to spíš taková komornější párty.

Když můj nákup pomalu dorazil k pokladní, opovržlivě si prohlédla nejprve mé zboží a následně mě. Dělal jsem jakoby nic a tvářil se jako průměrný spotřebitel. Já znám tyhle marketingové triky. Nákupní vozíky jsou velký jako Boeing, abyste se při skrovném nákupu cítili trapně, a ženštiny u kasy vás ještě častují pohrdavými kukuči. Ale na mě tohle neplatí. Mně nedělá problémy koupit si v hypermarketu jeden rohlík. Až na to, že než se vymotám z regálů, je už akorát tak na strouhanku.

„Je to všechno?“ zeptala se mě pokladní sarkasticky.

„Ano,“ artikuloval jsem zřetelně a podrážděně kýval. „Nebo... kolik stojí tahle prává igelitka?“

„Osm korun.“

„Osm korun?“ To je nějaká ohnivzdorná, nebo co? Nebo ji podepsal někdo z Rolling Stones?

„Ano, osm,“ usmála se kysele.

„Tak je to všechno,“ strčil jsem si nákup jen tak do kapes.

„Stárnutí je proces, který začíná ve chvíli, kdy se člověk narodí. Postupné ubývání duševních a fyzických schopností, což je všeobecná představa stárnutí, začíná brzy po dvacátém

roce života. Jeho účinky jsou však patrné teprve ve středním a pokročilém věku," dřepěl jsem na pokoji a listoval si ontogenetickou brožurou, která mě včera zaujala v univerzitní knihovně.

Moment! Přečetl jsem si onen odstavec ještě jednou. To znamená, že nyní jsem na vrcholu svých duševních i tělesných sil! Teoreticky jsem tedy silnější a chytřejší než devadesát procent lidí, které potkám na ulici. To jsem opravdu takový Superman? Možná tu úplně marním čas. Pokusil jsem se demonstrativně zatnout to, co si troufám nazývat pravým bicipsem, ale jediné svaly, které na mou výzvu reagovaly, byly mimické. Zkusil jsem vypočítat z hlavy třetí mocninu devatenácti, ale když jsem spočetl druhou, zapomněl jsem, z jakého je čísla. Zamračil jsem se a znovu nedůvěřivě zabodl zrak do brožurky.

To přece nemůže být pravda. To je překlep. Copak tohle je Vojtěch Chládek ve své vrcholné formě? Vojta na maximum? Proboha, ale jak potom vypadá Vojta na poloviční výkon? Tímhle tempem ve čtyřiceti neudržím stolicí, a ani nebudu vědět, čím je.

Vtom se rozezvonil telefon.

„Ano?“ zvedl jsem ho.

„Ahoj,“ byla to Vlasta. „Hele, zrovna u nás byli lidi z bezpečáku. Kontrolují pokoje. Takže poschovávej všechny lampy, co tam máte načerno, konvice a tak. A všechno nejlepším!“

„Jo... děkuju ti. Za přání i za varování,“ zavěsil jsem a začal se rozhlížet po pokoji.

Oba mí spolubydlíci odjeli na víkend domů. A já abych jim teď zachraňoval krk. No vida, přece jen jsem Superman. A dokonce můžu zachraňovat lidi i bez toho, abych se běhal každou chvíli převlékat do telefonní budky do modrého, teploušsky přiléhavého kostýmu.

Schoval jsem do šuplíku přetékající popelník mého tabák zbožňujícího spolunoclezníka a druhému jsem ukryl rychlovarnou konvici do baťohu, který jsem pak zavřel do skříně. Nakonec jsem ještě úhledně smotal svůj roztrojovací prodlužovák a zapnul ho do povlečení peřiny. Teď ať si přijdou. Oni to dneska stejně asi těžko stihnou, protože Vlasta bydlí v přízemí a já až úplně nahoře. S klidným srdcem jsem se vrátil ke stolu.

„Mnohé tělesné buňky, jež se podílejí na výstavbě těla, odumírají a jsou po celý život nahrazovány. Do dvacátého roku života se buněčná síť zvětšuje, narůstá a výsledkem je celkový růst. Brzy po dvacátém roku věku se začínají buňky v těle jenom obnovovat a v jistých orgánech začnou ubývat, například v mozku...“

Rozčarovane jsem si promnul obličej a podíval se úkosem na vedle ležící svíčky, zapalovač a koblih. Ode dneška chátrám. Má vůbec cenu něco takového slavit? To je jako oslavovat nález lysiny na hlavě nebo zjištění, že přestávám slyšet na jedno ucho. No, když už jsem nakoupil. A trvalo to tři hodiny.

Vyňal jsem koblih z mikrotenového sáčku a téměř rituálně ho položil na stůl. Rozdělal jsem krabičku dortových svíček a zkusil je jednu po druhé vpravit do koblihu. Když jsem do něho zabodl sedmou, byl už úplně na kaši, ostatní svíčky se začaly uvolňovat a marmeláda mi vytekla do indexu. Otevřel jsem ho a chvatně olizoval, než se džem vsákne do stránek.

Řízl jsem se přitom do jazyka a běžel si ho do koupelny vydezinfikovat ústní vodou. Páni, to je mejdan...

No nic. Tak zapálím aspoň nějaký svíčky, abych je mohl sfouknout a něco si přát. Všech dvacet najednou to teda nebude. Nevím, kam bych je napíchal.

Vytáhl jsem z rozmaširovaného koblihu tři svíčky a nastrkal si je mezi prsty levé ruky. Do pravé jsem vzal zapalovač a jednu po druhé zapálil. Už se stmívalo. Plamínky navozovaly příjemně tajemnou atmosféru a stíny se nervózně třásly. Zhluboka jsem se nadechl a celé ohnivé trio sfoukl.

„Přeju si, abych nikdy nezestárl,“ zašeptal jsem do šera.

Teprve když jsem se uslyšel, došlo mi, co jsem to vlastně vyslovil. Ke splnění tohoto stupidního přání stačí, abych se zítra při obědě zadusil kusem žampionu. Pane Bože...

Kvapně jsem si nastrkal do levačky další trojici svíček a zapálil je: „Vlastně... abych to upřesnil... nechci umřít...“

Vtom se rázně a bez zaklepání rozletěly dveře: „Dobry večer, jsme z bezpečnostní...“ Polekal jsem se a upustil tři hořící svíčky do ontogenetické brožury...

Jiří Charvát

[HTTP://CHLADNOUHLAVU.CZ](http://CHLADNOUHLAVU.CZ)